

ΝΕΣΤΟΣ

Αυτό το ταξίδι μας ήταν όνειρο ζωής για τους περισσότερους από εμάς. Ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα χάρη στον Φ.Ο.Ν.Ι.

Το ημερολόγιο μας έγραφε...ΣΑΒΒΑΤΟ 22 Μαρτίου 2014

Η ημέρα έδειχνε από νωρίς την καλή της διάθεση, ήταν η ίδια διάθεση που θα μας συνόδευε καθ'όλη την πολύωρη διάρκεια του ταξιδιού μας προς την Ξάνθη.

Οι αρχηγοί μας τους οποίους αρκετοί από εμάς γνώριζαν εκείνη την ημέρα, έδειχναν από την πρώτη στιγμή ότι θα έκαναν τα πάντα για να μείνει σε όλους μας αυτή "η απόδραση" αξέχαστη.

Μόλις φτάσαμε στο σημείο συνάντησης μας και αφού συστηθήκαμε και πήραμε τις ονομαστικές κάρτες μας (για να γνωριστούμε πιο γρήγορα), με τα τηλέφωνα των αρχηγών μας, ξεκινήσαμε την πορεία μας προς την Ξάνθη.

Μετά από όλες τις απαραίτητες στάσεις για καφέ, το μεσημέρι φτάσαμε στην παραλιακή Ασπροβάλτα, για ένα γρήγορο αλλά απολαυστικό μεσημεριανό με θέα το "απέραντο γαλάζιο".

Το απόγευμα κατά τις πέντε φτάσαμε στην πανέμορφη Ξάνθη όπου ο

κος. Πασχάλης Ξανθόπουλος (διευθυντής του λαογραφικού μουσείου Ξάνθης) περίμενε για να μας ξεναγήσει στην γραφική και γεμάτη ιστορία Παλιά πόλη της Ξάνθης και στην συνέχεια στο Λαογραφικό της μουσείο.

Η Ξάνθη απλωνόταν νωχελικά επάνω στην πλαγιά .

Πλακόστρωτα σοκάκια , πανέμορφες αυλές , χρώματα και ...μυρωδιές. Μάλιστα μυρωδιές ! Αυτή η πόλη μύριζε ωραία.

Ο κος. Ξανθόπουλος μέσα από τις περιγραφικές ιστορικές αναδρομές του μας μετέφερε σε μια άλλη μαγική εποχή. Αν αφήνες το μυαλό σου να ταξιδέψει στον χρόνο, μπορούσες να φανταστείς καπνεμπόρους και αστούς με ημίψηλα να περιδιαβαίνουν την πόλη, την εποχή που στην Ξάνθη τα καπνά και το καπνεμπόριο ήκμαζαν και έκαναν αυτό το μέρος της Ελλάδας να μοιάζει με ένα μικρό Παρίσι....

Νωρίς το βράδυ αφήσαμε πίσω μας την Ξάνθη και την πλούσια ιστορία της και αρχίσαμε την ανάβασή μας προς την οροσειρά της Ροδόπης για να φτάσουμε στον τελικό προορισμό μας, τα Κομνηνά Σταυρούπολης και στους “ μεσαιωνικούς πύργους” του ξενοδοχείου μας, με τα ελάφια, τα αγριογούρουνα, τις στρουθοκαμήλους και πολλά άλλα ξεχωριστά ζώα, όπως ξεχωριστό ήταν όλο το τοπίο σ’αυτή την περιοχή της πατρίδας μας.

Τέλος, αυτή η πρώτη μας μέρα έκλεισε με δείπνο στο ξενοδοχείο, με παραδοσιακή τοπική κουζίνα (μαγειρευτό αγριογούρουνο), όπου μετά από αυτή την γεμάτη εικόνες ημέρα είχε έρθει η στιγμή της ξεκούρασης.

Το ημερολόγιο μας έγραφε...ΚΥΡΙΑΚΗ 23 Μαρτίου 2014

Αυτή την Κυριακή το πρόγραμμα μας έγραφε πεζοπορία στο δάσος Χαϊντούς και επίσκεψη στο καταρράκτη Λειβαδίτη.

Η μέρα μας ξεκίνησε με πρωινό σε ένα πλούσιο μπουφέ στο ξενοδοχείο. Η σημερινή μας δράση θα ήταν αρκετά κουραστική μια και θα κάναμε πορεία 18χλμ.

Ξεκινώντας με το πούλμαν από τα Κομνηνά, φτάσαμε στο χωριό Λειβαδίτης, ένα μικρό χωριό μέσα στην “καρδιά” στην οροσειρά της Ροδόπης, με μόλις επτά κατοίκους.

Εδώ από αυτό το σημείο θα άρχιζε η πεζοπορία μας, διάρκειας

περίπου έξι ωρών. Το τοπίο ήταν μοναδικό, πεζοπορούσαμε μέσα σε ένα πυκνό δάσος οξιάς και σημύδας, που όμως λόγω τις αρχής της Άνοιξης δεν είχε προλάβει να φυλλώσει .

Η διαδρομή είχε δυσκολίες και πολλές υψομετρικές εναλλαγές αλλά ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρουσα με μοναδικές εικόνες , που όμως δεν μαρτυρούσαν με τίποτα το καλά κρυμμένο μυστικό τους...την ύπαρξη του καταρράκτη Λειβαδίτη. Μετά από αρκετή ώρα καταφέραμε να προσεγγίσουμε τον καταρράκτη. Τα νερά του έπεφταν κατακόρυφα από ύψος 40μέτρων με τρομερό πάταγο χαρίζοντας πλούσια βλάστηση στους γύρω βράχους. Τραβήξαμε τις απαραίτητες πόζες , κάναμε διάλειμμα για φαγητό και ξεκούραση πολύ κοντά στην “ρίζα” του καταρράκτη και ξαναπήραμε τον ανηφορικό δρόμο της επιστροφής μας προς το σημείο που μας περίμενε το πούλμαν. Αυτή η έντονη άλλα μοναδική πορεία είχε φτάσει αισίως στο τέλος της.

Στο ξενοδοχείο μας περίμενε ένα χορταστικό γεύμα και τα δωμάτια μας, για την απαραίτητη ξεκούραση, διότι πάντα βάσει προγράμματος είχαμε και συνέχεια...

Το απόγευμα κατά τις επτά ξεκινήσαμε για ακόμα μία επίσκεψη στην Ξάνθη...βραδινή αυτή την φορά. Κάποιοι έκατσαν στα καφέ της παλιάς πόλης, άλλοι πάλι στα παραδοσιακά ζαχαροπλαστεία γεύτηκαν τα μοναδικά γλυκά της, άλλοι απλώς περιπλανήθηκαν μέσα στα γραφικά της σοκάκια. Αργά το βράδυ επιστρέψαμε στο ξενοδοχείο μας.

Το ημερολόγιο μας έγραφε...ΔΕΥΤΕΡΑ 24 Μαρτίου 2014

Επιτέλους είχε έρθει η ώρα για την “Απόδραση μας στο μεγάλο ποτάμι”, είχε έρθει η μέρα του Νέστου!

Νέστος ένα από τα πέντε μεγαλύτερα ποτάμια της Ελλάδας. Ένα ιδιαίτερο ποτάμι, γεμάτο ιστορία και περίεργη ομορφιά. Χαρακτηρίζεται από παράξενους “μαιανδρισμούς”, κάτι που το κάνει μοναδικό στο είδος του στον ελληνικό χώρο. Μέσα σ’αυτή την μοναδική ομορφιά βρεθήκαμε και εμείς, μέσα στα διπλά καγιάκ μας με τις νεοπρέν στολές και τα σωσίβια μας, να διασχίζουμε κωπηλατώντας 22χλμ. και απολαμβάνοντας την ηρεμία και την γαλήνη του ποταμού.

Είδαμε την σπάνια χλωρίδα που βρισκόταν από την εποχή των δεινοσαύρων γαντζωμένα στους βράχους τις κοίτης του ποταμού, ακούσαμε και είδαμε μοναδικά πουλιά που ήρθαν να μας επιστήσουν την προσοχή γιατί δεν ήμασταν και τόσο ήσυχοι όσο άρμοζε μέσα σ’αυτή την γαλήνια φύση του ποταμού.

Μόνο πέντε ώρες μείναμε φιλοξενούμενοι αυτής της ανεπανάληπτης φυσικής ομορφιάς, είχε έρθει η ώρα να προσαράξουμε στο χωριό Τοξότες, να αλλάξουμε ρούχα, να αποχαιρετήσουμε τον φιλόξενο και μοναδικό Νέστο, με την υπόσχεση μέσα στο μυαλό των περισσότερων από εμάς, κάποτε να καταφέρουμε να ξαναβρεθούμε εκεί. Μαγεμένοι λοιπόν αλλά και αρκετά κουρασμένοι από αυτό που είχαμε καταφέρει, πήραμε το τρένο και μέσω της γραφικής παραποτάμιας διαδρομής φτάσαμε στην Σταυρούπολη όπου εκεί μας περίμενε το πούλμαν για να μας πάει στο ξενοδοχείο μας.

Όμως κι αυτή η μέρα δεν είχε φτάσει ακόμα στο τέλος της. Μετά

από λίγη ώρα ξεκούρασης, συναντηθήκαμε όλοι μαζί στην τραπεζαρία του ξενοδοχείου μας...εκεί μας περίμεναν δύο εκπλήξεις για τις οποίες είχαν φροντίσει οι αρχηγοί μας, ο Αντώνης και η Πηνελόπη.

Στα τραπέζια μας υπήρχαν μικρά υφασμάτινα πουγκάκια που μέσα είχαν βότσαλα και μια μικρή αγριοβιολέτα που μοσχοβολούσε (αναμνηστικά δώρα) από τον Νέστο, το καρτελάκι που ήταν δεμένο το πουγκί έγραφε “χρώματα και αρώματα από την απόδρασή μας στο μεγάλο ποτάμι”. Η δεύτερη έκπληξη ήταν μία μεγάλη κάρτα διπλής όψης που μας εξηγούσε τι ήταν η ποντιακή λύρα και πως χορεύονταν οι ποντιακοί χοροί. Αυτή η έκπληξη συνοδευόταν και από τους ξεχωριστούς ήχους της ποντιακής λύρας μέσα από το παίξιμο του Τάκη, του πόντιου λυράρη που βρέθηκε κοντά μας για να μας διασκεδάσει με την παραδοσιακή μουσική του τόπου που βρισκόμασταν, του τόπου του, της θράκης.

Το ημερολόγιο μας έγραφε...ΤΡΙΤΗ 25η Μαρτίου 2014

Η ημέρα της εθνικής εορτής μας, και η ευκαιρία μας για την πραγματοποίηση αυτής της “απόδρασης” μας, που σήμερα το βράδυ θα τελείωνε.

Αφού αποχαιρετήσαμε τους “μεσαιωνικούς πύργους” μας και όλους όσους μας εξυπηρέτησαν και μας φιλοξένησαν με τον καλύτερο τρόπο, σ’ αυτό το διαφορετικό μέρος, βγάλαμε την αναμνηστική μας φωτογραφία και με δυσκολία μπήκαμε στο πούλμαν...

Αφήσαμε πίσω μας την φιλόξενη Ξάνθη και πήραμε τον μελαγχολικό (όπως πάντα) δρόμο της επιστροφής.

Μια στάση στα Λουτρά Λαγκαδά ήταν ότι έπρεπε για να χαλαρώσουν τα κουρασμένα κορμιά μας και να καθαρίσει το μυαλό μας από την θλίψη της επιστροφής.

Θα θυμόμαστε για πάντα το μεγαλείο της φύσης, την αρχοντιά της Ξάνθης και τους υπέροχους ανθρώπους της. Ζεστοί, φιλόξενοι, εξυπηρετικοί.

Είναι αλήθεια ότι αφήσαμε πίσω μας εκκρεμότητες. Πράγματα που θέλαμε να δούμε αλλά δεν προλάβσαμε. Εδώ είμαστε να το ξανακάνουμε. Πιστεύουμε ότι ο Φ.Ο.Ν.Ι. μας θα μας ξαναδώσει αυτήν την ευκαιρία και όλοι εμείς οι ίδιοι άνθρωποι να

Ξαναβρεθούμε και να ξαναζήσουμε αυτή την μοναδική εκδρομή
σ' αυτό το μοναδικό μέρος της πατρίδας μας, στην ΞΑΝΘΗ.

Γκέλυ Μπέγκα / Μέλος ΦΟΝΙ